

povinnost počíná dnem zařazení, že presenční služba se nastupuje zásadně dnem zařazení a že pravidelná presenční služba trvá 14 měsíců.

Dle toho bylo tedy spornou službu st-lovu čítati při propočtení služ. doby dle § 27 nař. č. 10/1924 jako službu pres. od jejího nastoupení až do 1. října 1920, kdy byl st-l povýšen na podporučíka, neboť skutečnost, že st-l byl za této své presenční služby přidělen — ať ke své žádosti ať bez ní — do voj. učiliště, není v cit. normách uvedena jako skutečnost, která by odnímalá presenční službě tento její charakter. — Popírá-li tedy nař. rozhodnutí charakter sporné služ. doby st-lovy jako služby presenční, jest v rozporu se zákonem.

Č. 6711.

Státní zaměstnanci (Slovensko) : I. O výměře diet při cestách mimo služební působišť. — II. Předpis § 68 služební pragmatiky o náhradě nájemného není dotčen »předpisy pro úpravu osobních poměrů stát. zaměstnanců na Slov.«

(Nález z 9. září 1927 č. 18.512.)

Věc : Vojtěch H. v T. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě stran adjustování cestovného.

Výrok : Nař. rozhodnutí, pokud st-l odpírá nárok na náhradu nájemného podle § 68 služ. pragmatiky, zrušuje se pro nezákonnost; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody : Podle usnesení min. rady ze 4. června 1920 (viz. odst. X. usnesení min. rady z 27. července 1920) přísluší státním zaměstnancům VII. hodn. třídy při služ. cestách mimo služ. místo diety v denní výši 33 Kč. Diety tyto přísluší jen za celé kalendářní dny; za jejich část jen, činí-li nejméně 8 hodin. Za část kalendářního dne kratší osmi hodin, povoluje se pouze poloviční dieta a to jen, bylo-li se úředníku zdržeti nepřetržitě 4 hodiny mimo úřední sídlo. Za každou noc, to jest za dobu od 22. hod. do 5. hod., již byl úředník nucen ztráviti při služební cestě mimo úřední místo, dostane se mu k dietě příplatku 10 Kč.

Podle nepopřené obsahu správních spisů byl st-l vrchním berním správcem VII. hodn. třídy a nastoupil cestu z T. do N. dne 23. listopadu 1922 o 19. hod. a skončil ji dne 24. listopadu 1922 o 6. hod. 30 min. ráno. Podle toho ztrávil st-l z kalendářního dne 23. listopadu 1922 mimo úřední místo dobu 5 hod. a z kalendářního dne 24. listopadu 1922 dobu 6 hodin 30 min., tudíž z obou dnů dobu přesahující sice 4 hodiny, avšak kratší osmi hodin. V důsledku toho příslušela mu za každý z těchto dnů podle předpisů shora uvedeného toliko dieta poloviční t. j. po 16.50 Kč, tudíž za celou dobu cestování celkem částka 33 Kč. Přiznal-li mu ji žal. úřad, nejednal tedy proti zákonu a stížnost v té příčině není důvodná.

Konečně domáhal se st-l náhrady nájemného podle § 68 služ. pragmatiky. Žal. úřad odepřel vyhověti tomuto žádání je d i n ě z důvodu, že t. zv. úprava slovenská takové náhrady nestanovila a že proto § 68 služ. pragm. pro zaměstnance na Slov. nemůže přijíti v úvahu. Tento

právní názor nemůže však obstáti. Nehledě k tomu, že usnesení min. rady z 27. července 1920 takového omezení neobsahuje, nelze ani podobný úmysl předpokládati se zřetelem k tomu, že jím měly být poskytnuty státním zaměstnancům ustanoveným na Slov. určité výhody naproti stát. zaměstnancům ustanoveným v t. zv. zemích historických. Již z toho se podává, že státní zaměstnanci ustanovení na Slov. tímto usnesením vlády neměli být zkráceni v normálních požitcích a výhodách příslušejících podle zákonů platných stát. zaměstnancům vůbec — mezi kteréžto výhody náleží ustanovení §u 68 služ. pragmatiky. Ostatně by ani nemohlo takové generelní ustanovení zákonné být pouhým usnesením min. rady pro určitý teritoriální obvod neb okruh osob sníženo nebo prohlášeno neúčinným. V důsledku toho nutno mít za to, že i za platnosti usnesení min. rady z 27. července 1920 mají pragmat. úředníci na Slov. ustanovení nárok na výhodu normovanou §em 68 služ. pragm. Jestliže tudíž žal. úřad nepopřev, že st-l je skutečně úředníkem pragmatikálním, odepřel mu přiznání výhody, o niž tu jde, jedině proto, že není o ní zmínka v usnesení min. rady z 27. července 1920 a že tudíž pro území Slov. neplatí, založil svoje rozhodnutí v tomto bodě na mylném právním názoru, pročez je bylo v této příčině zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 6712.

Státní zaměstnanci: * Podle § 65, odst. 2 služ. pragm. nepatří zákonným dědicům po svobodném státním úředníku úmrtné z titulu pohřebních výloh, lze-li výlohy přiměřeného pohřbu hraditi z pozůstalosti úředníkovy.

(Nález ze dne 9. září 1927 č. 18.590).

Prejudikatura: Boh. 6201/27 adm.

Věc: Gisela Sch. v S. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě stran pohřebního.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Dne 29. března 1924 zemřel st-lčin syn Oskar K. jako berní oficiál u berního úřadu ve V. St-lka, předkládajíc doklady o tom, že opatrovala zemřelého syna v jeho poslední nemoci, na což prý vynaložila asi 10.000 Kč, a že zaplatila pohřební náklady v částce asi 2000 Kč, opětovně se domáhala, aby jí bylo vyplaceno pohřebné ve smyslu služ. pragmatiky. Podle pozůstalostních spisů, jež si žal. úřad vyžádal od okr. soudu v S., činila aktiva pozůstalosti Oskara K. 10.000 Kč; pasiv nebylo. Pohřební náklady nebyly soudu ohlášeny a pozůstalost byla dne 3. ledna 1925 odevzdána otci zemřelého a st-lce jako zákonným dědicům, a to každému polovicí.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad žádosti st-lky. — — —

O stížnosti uvážil nss takto: — — — —

Se zřetelem na ustanovení § 65 služ. pragm. platí ve prospěch zákonných dědiců po svobodném úředníku obdobně předpisy 2. odst. § 65